

Sygn. akt II K 1003/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Artur Pokojński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 21 lutego 2017 roku sprawy:

S. S. syna C. i T. z domu M., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 07.07.2016r. w G. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci odzieży marki R. o łącznej wartości 627,30 zł czym działał na szkodę (...) Sp. Jawna w Ł.

to jest o czyn z art. 278§1 k.k.

I. oskarżonego **S. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego oskarżeniem czynu kwalifikowanego jako występki z art. 278§1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37b k.k. na mocy art. 278§1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 2 w zw. z art. 35 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 3 (słownie: trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 9 (słownie: dziewięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (słownie: dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym, a na mocy art. 33§1, 2 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 (słownie: pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 (słownie: dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności rzeczywiste pozbawienie wolności od godz. 18.30 w dniu 7 lipca 2016 roku do godz. 12.55 w dniu 8 lipca 2016 roku tj. jeden dzień, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3 w zw. z ust. 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 z p. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości wydatki postępowania w kwocie 70 (słownie: siedemdziesiąt) złotych oraz opłatę w wysokości 340 (słownie: trzysta czterdzieści) złotych;

Sygn. akt II K 1003/16

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 kpk, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć co do kary i innych konsekwencji prawnych czynu.

W dniu 25 sierpnia 2016 r. w tutejszym Sądzie prokurator Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. złożył na podstawie art. 335 § 1 kpk wniosek o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego oskarżonego S. S. i orzeczenie uzgodnionych z nim kar (k. 60).

Prokurator w treści wniosku wystąpił o skazanie S. S. za popełnienie występku kwalifikowanego z art. 278 § 1 kk i wymierzenie mu następujących kar:

- na podstawie art. 278 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 37b kk, kary 3 miesięcy pozbawienia oraz kary 9 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie;
- na podstawie art. 33 § 2 kk kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda.

Oskarżony S. S. wyraził zgodę na skazanie i wymierzenie mu powyższych kar (k. 52), o terminie posiedzenia został zawiadomiony prawidłowo, otrzymał stosowne pouczenia, nie stawił się na posiedzeniu w dniu 21 lutego 2017 roku.

Sąd orzekł zgodnie z wnioskiem prokuratora.

Sąd zważył co następuje.

Ustalenia faktyczne poczynione w przedmiotowej sprawie nie budzą wątpliwości w zakresie przebiegu popełnionego przestępstwa i sprawstwa oskarżonego S. S..

Art. 278 § 1 kk stanowi, że „Kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”. Wskazany przepis przewiduje przestępstwo będące występkiem, albowiem dolna granica ustawowego zagrożenia jest niższa niż 3 lata (art. 7 § 2 i 3 kk).

Powyższy czyn zabroniony zalicza się do kręgu tzw. przestępstw powszechnych. Oznacza to więc, że przestępstwo kradzieży może popełnić każdy.

Z punktu widzenia znamion strony podmiotowej czyn zabroniony stypizowany we wskazanym przepisie stanowi przestępstwo umyślne z zamiarem kierunkowy (tzw. przestępstwo kierunkowe). Charakterystyczne dla tego rodzaju przestępstwa jest to, iż jest ono popełniane w określony celu. Dla popełnienia czynu zabronionego z art. 278 § 1 kk niezbędne jest, aby sprawca chciał jego popełnienia i jednocześnie czynił to w celu przywłaszczenia zabieranej rzeczy.

Natomiast od strony przedmiotowej istotą przestępstwa kradzieży jest zabór cudzej rzeczy ruchomej, to jest wyjęcie jej spod władania osoby uprawnionej, bez jej zgody i bez podstawy prawnej, która mogłaby do takiego czynu uprawniać i objęcie jej na własne władanie przez sprawcę (por. komentarz T. Oczkowskiego do art. 278 kk [w:] red. R. Stefański, Kodeks karny. Komentarz, Beck Online Komentarze, 2017).

Przy tej okazji konieczne jest zwrócenie uwagi, na wartość przedmiotu kradzieży. Art. 278 § 1 kk penalizuje kradzież tylko takich ruchomości, które przekraczają 1/4 wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę. Wartość przedmiotu czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu przewyższała ww. wartość.

Typizując czyn zabroniony w analizowanym przepisie, ustawodawca kierował się potrzebą ochrony szczególnego dobra prawnego, jakim jest mienie osób trzecich. Sprawca, dopuszczając się przestępstwa kradzieży, godzi w cudze mienie.

Analiza akt sprawy pozwala zrekonstruować przebieg przedmiotowego zdarzenia. Mianowicie, w dniu 7 lipca 2016 r. w G. S. S. dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci odzieży marki R. o łącznej wartości 627,30 zł, czym działał na szkodę K. B. sp. j. w Ł.. Znamienne jest to, że sam oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i w wyczerpujący sposób opisał jego przebieg.

Bezsporne jest zatem sprawstwo oskarżonego. Wątpliwości nie budzą także okoliczności popełnienia przestępstwa.

Sąd nie doszukał się jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w chwili popełnienia czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca odpowiedzialność karną S. S.. Okoliczności sprawy nie dostarczają podstaw, by kwestionować bezprawności popełnionego czynu, jak i winę oskarżonego.

Stopień społecznej szkodliwości czynu S. S. nie jawi się jako znaczny, aczkolwiek nie jest on znikomy. Zachowanie oskarżonego godziło w dobro prawne (mienie), które na tle innych dóbr chronionych w części szczególnej Kodeksu karnego nie ma wartości najwyższej. Dla oceny stopnia naganności czynu nie bez znaczenia pozostaje fakt, że oskarżony spowodował jedynie groźbę powstania stosunkowo niewielkiej szkody, albowiem skradzione kurtki niezwłocznie zostały odzyskane, a ich łączna wartość wynosiła niewiele ponad 1/4 wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, to jest wartość graniczną pomiędzy przestępstwem z art. 278 § 1 kk a wykroczeniem z art. 119 § 1 kw. O nieznacznym stopniu społecznej szkodliwości czynu świadczy także sposób i okoliczności popełnienia czynu. Wprawdzie oskarżony dopuścił się czynu w zamiarze bezpośrednim (chciał jego popełnienia), to jednak sam sposób jego popełnienia nie był zbyt przemyślany i wyszukany. Kradzież od samego początku obarczona była wysokim ryzykiem fiaska. Sąd, dokonując oceny stopnia naganności czynu S. S., wziął także pod uwagę jego motywację, to jest fakt, że oskarżony, kradnąc kurtki, czynił to w celu zarobkowym.

Przypisany S. S. czyn wypełnia wszystkie znamiona typu czynu zabronionego wyrażonego w art. 278 § 1 kk i stanowi przestępstwo. Na tej więc podstawie został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd uwzględnił wniosek prokuratora w zakresie uzgodnionych z oskarżonym kar.

Przy zastosowaniu art. 37b, na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 w zw. z art. 35 § 1 kk skazał S. S. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 9 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Na mocy art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył obok orzeczonej kary pozbawienia wolności grzywnę w wysokości 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na 10 złotych.

Jak zostało już wspomniane wyżej, występki z art. 278 § 1 kk zagrożony jest wyłącznie karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Pomimo to ustawodawca przewidział możliwość orzekania przez sąd w sprawach o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia, kary mieszanej, to jest jednoczesnego orzeczenia kary pozbawienia wolności w wymiarze do 3 miesięcy oraz kary ograniczenia wolności w wymiarze do lat 2 (art. 37b kk).

Natomiast art. 33 § 2 kk przyznaje sądowi kompetencję do orzeczenia w sprawach, w których sprawca dopuścił się czynu zagrożonego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub gdy korzyść taką osiągnął, grzywny obok kary pozbawienia wolności. Bezsporne jest w niniejszej sprawie, że S. S. dopuścił się przestępstwa kradzieży w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zachodziła zatem podstawa kumulatywnego wymierzenia mu grzywny obok kary mieszanej.

Orzeczoną karę należało uznać jako wystarczającą do osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary w zakresie prewencji szczególnej i wychowawczego oddziaływania. Zastosowana reakcja prawnokarna jest adekwatna również z punktu widzenia społecznego jej oddziaływania (prewencja szczególna). Nie bez znaczenia dla jej wymiaru okazała się również uprzednia karalność, trzykrotna karalność S. S., w tym za przestępstwa podobne (k. 45). Fakt bycia w chwili popełnienia czynu osobą skazaną na karę pozbawienia wolności, a także treść art. 37b kk, wyklucza możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary.

Uzgodnionym z prokuratorem karom nie sprzeciwił się pokrzywdzony (art. 343 § 2 kpk), a w ocenie Sądu nie zachodziła potrzeba dokonywania w tym zakresie jakiegokolwiek zmiany. Zdaniem Sądu zastosowana reakcja karna uwzględnia motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego uprzednią karalność, a także zachowanie po popełnieniu przestępstwa.

Co się zaś tyczy pkt II sentencji wyroku, to zauważyć należy, że art. 63 § 1 i 5 kk nakłada na Sąd obowiązek zaliczenia na poczet orzeczonej kary okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego. W przedmiotowej sprawie okres zatrzymania S. S. trwał niepełny jeden dzień, tj. od godz. 18:30 w dniu 7 lipca 2016 r. do godz. 12:55 w dniu 8 lipca 2016 r. Ustawodawca zobowiązuje jednak sądy, by przy zaliczaniu zatrzymania na poczet orzeczonej kary dokonywać zaokrąglenia w górę do pełnego dnia. Wobec tego Sąd dokonał zaliczenia jednego dnia zatrzymania na poczet wymierzonej kary, przyjmując, że odpowiada to jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 kpk i art. 627 kpk oraz art. 2 ust. 1 pkt 1 i 3 w zw. z ust. 2, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).